

[Finansministeren.]

delse med udvalgsbehandlingen af det foreliggende lovforslag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om erhvervelse af fast ejendom.

Formålet med forslaget er at skabe mulighed for at føre kontrol med opkøb af fast ejendom i tilfælde, hvor køberen ikke har bopæl her i landet, eller hvor køb foretages af selskaber, foreninger og institutioner m. m., der ikke har hjemsted her i landet.

Det vil være almindeligt kendt, at der i det sidste par år i stigende omfang har meldt sig udenlandske liebhavere til fast ejendom, navnlig sommerhuse og sommerhusgrunde her i landet, og der har i dagspressen været omtalt planer om opkøb af større arealer i naturskønne egne med henblik på at udnytte den udenlandske efterspørgsel. Det kan ikke undre, at denne efterspørgsel og de stedfundne salg har vakt betydelig opmærksomhed. Vi lever jo i et land, der kun har begrænsede arealer tilovers til ferieformål, og den forhøjede levestandard har i forbindelse med den udvidede adgang til ferie og fritid medført, at landets egne indbyggere i stigende omfang søger ud i de frie naturområder. Der er allerede på flere steder knaphed på egnede grunde, og man må påregne, at denne udvikling vil fortsætte med forøget fart.

På baggrund heraf har regeringen fundet det rimeligt, at der indrømmes landets egne indbyggere en vis fortrinnsstilling ved erhvervelse af fast ejendom.

Dette resultat kan nås ad forskellige veje. Efter lovforslaget sker det ved, at kun personer, der er bosat her i landet, eller som tidligere har været bosat her i mindst 5 år, skal have ukontrolleret adgang til at erhverve fast ejendom. Andre må have en særlig tilladelse, og der skabes herigennem mulighed for at regulere salget til købere i udlandet. Efter de foreslåede regler er køberens statsborgerforhold uden betydning, det afgørende er hans tilknytning til landet gennem bopæl her. Den fremmede statsborger, der har sit faste og varige hjem her

i landet, skal som hidtil have fri adgang til at købe fast ejendom her.

På dette punkt adskiller lovforslaget sig på afgørende vis fra de forslag, der tidligere har været fremsat om udlændinges adgang til at erhverve fast ejendom i Danmark. Disse lovforslag har haft udgangspunkt i § 50, stk. 2, i grundloven af 5. juni 1915. Denne bestemmelse, der er gentaget i den nugældende grundlovs § 44, stk. 2, går ud på, at der ved lov skal fastsættes regler om udlændinges adgang til at blive ejere af fast ejendom.

En sådan lov er ikke hidtil blevet gennemført.

Efter den første verdenskrig blev spørgsmålet rejst på rigsdagen, men regeringen ønskede — navnlig under hensyn til, at en sådan lovgivning kunne give anledning til udenrigspolitiske vanskeligheder — ikke at medvirke.

Efter den anden verdenskrig blev spørgsmålet på ny rejst, og der blev nedsat et udvalg, som i november 1947 afgav betænkning indeholdende et forslag til lov om udlændinges adgang til at eje fast ejendom her i landet.

Uanset at Danmark i betydeligt omfang traktatmæssigt var forpligtet til at give fremmede landes borgere adgang til at erhverve fast ejendom her i landet, hvilke forpligtelser landet efter lovens vedtagelse måtte søges frigjort for, og uanset at der var andre vanskeligheder forbundet med lovens eventuelle gennemførelse, navnlig ved dens krav til et stort administrativt apparat, fandt den daværende regering det rigtigst at fremsætte det af udvalget udarbejdede forslag. Forslaget fremsattes i rigsdagssamlingen 1949-50 i landstinget, men blev ikke gennemført inden rigsdagssamlingens afslutning. Lovforslaget har ikke siden været genfremsat, og da de betænkeligheder, der dengang ville være forbundet med dets gennemførelse, ikke gør sig gældende med mindre styrke i dag, har man heller ikke ment nu at burde tage det op igen.

Man har i det foreliggende lovforslag tilstræbt at opnå en så enkel ordning som muligt, således at den af forslaget følgende administration begrænses til det absolut nødvendige; man har anset det for ønskeligt at undgå at gøre brud på almindelige